

Fem alldeles

Nya Visor

Den första:

En alldeles ny och rörande

Wisa

om

Blodsdramat i Johannishus,

då Kontorskrifwaren Th. F. Sallroth mördade t. f.
Stationsinspektoren E. E. Cederberg natten
mellan den 6 och 7 oktober 1899

Den andra:

Krigets förödelse.

Den tredje:

E' lita wise på wermländska.

Den fjerde:

Den blindes klagan.

Den femte:

En alldeles ny kärleksvisa.

Pris 12 öre.

Ralmö, E. A. Andersson & C:s boktr 1900.

Den första:

Blodsdramat i Johannishus.

Så tar jag nu till ordet
Och skrifer lite se'n,
Juss om det hemsta mordet.
Som uti Bleking händt.
Det hände efter dagens ljus,
På natten, wid Johannishus,
Uti oktober månad
Den sjette förra år.

När träden fälla bladen
Och det har blifwit höst,
Då tänds den hemsta planen
Uti en ynglings bröst.
Sallroth, ja, så är hans namn,
Som mördare benämnes han
Och tjuf han är tillika —
För lumpna pengars skull.

På cykel for han ner till
Johannishus station;
Han tänkte råna kassan
Och icke ge pardon.
Och Cederberg han träffa der,
Som intel ondt på wänner ser.
Han anade nog inte
Hwad mörkt i hjertat war.

När de i wänskap suttit
En stund och talats wid,
Tar Sallroth upp sin näsduk
Med en stor sten uti;
Han mot sitt offer slungar den
Med skrik han faller i sin säng,
Men Sallroth dit och hastar
Och flere slag han ger.

Då mördaren sin affigt
Kan icke nå med slag
Så tar han fram den rakknif
Han äfwen med sig har,
Ett stort sår han i halven skar
På offret, som nu knifwen tar
Han kämpade för lifwet,
Som hwaren äfwen gjort

Och Cederberg han flydde
Nu till wäntsalen ut,
Men mördaren ej flydde
På dramat göra slut;
Revolvern han nu tager fram
Och flera stott aflossar han
Mot offret, som nu frågar:
"Hwarför slår du mig."

Och uti mörka natten
Sig Cederberg beger,
Men mördaren han följer
Och börjar slå ämmer.
Han ber nu, lifwet på mig spar.
"Mörda icke mig," så han sad,
Då Sallroth tog till knifwen,
Ett sår ännu han skar.

Snart häktets portar sluttit
Sig bakom mördaren
Och nu hans blod har sluttit
Att sona gerningen.
Med lugn han uti döden gick.
Han hoppades att nåd han fick
På andra sidan gräfwen;
Dit gick hans långtans blick.

Författad af S. Lagerholm.

(Eftertryck förbjudes enligt tryckfrihetsförordningen.)

Den andra:

Krigets förödelse.

Så såg i dröm jag här de framtidsbjeltar
Skandiens män hvars mod har blommat opp,
Jag skådar striden, hur fram den vältrar
Från Sundets bölja upp till fjellens topp.

Hvad industri och konst och skulder danat,
Hvad äfvermannen gjort med idog hand
Allt är förlort, så långt som ögat spanat,
Man skådar blott ett svart ett härjadt land.

Och vilbjur bygga bo på våra grifter;
En djurist arm, obildad sligt uppstår,
Som endast känner öf af dunkla skrifter,
Af all vår slit det finnes knappt ett spår.

Jag okänd är, för werlden ringa,
Men verklig blifwer väl min syn en gång.
Se huru nu folk söka att hwarandra tvinga,
Sant blir nog det jag tänkt i denna fång!

Författad af C. A. J.

Den tredje:

G' lita wise på wermländska.

De blir unnlit å tomt nu te komme på Skansen,
När där ingen Jödde en ser;
För han har gått bort frä då leka å dansen,
Å en täcken som han får wi allri mer.

För allri i wäla så glömmar wi Jödde,
Där han stog så trygg på sin sten,
Då å som då inte wa sant at han dudde,
Å ätt wi allri mer åa så sen.

Å allri di mange paschaser få höre,
Som han kunne berättle så bra;
För så som han kan ingen då göre,
Då inte wärdt di försöker gå åa.

Men nu så wi åa där, så löste å grunne
Å töd då å bra unnlit i blann:
Han wa så gla å öf roge han kunne,
Å han stulle inte så leswe han.

Författad af C. A. J.

Den fjerde:

Den blindes flagan.

O, du pröfningens tid,
Med din jordiffa strid,
Hur förhåller du dig i ditt lopp?
Du torterar ibland
Med en giflande hand
Som förintar den dödliges hopp.

Du har gjort så mot mig,
Gifwit natt åt min stig
Jemte lif åt en wärande nöd!
Du har mördat mitt wäl,
Gifwit sorg åt en själ,
Som du nu ger ett tunnssuret bröd.

Under gryningens dar,
Då jag barn ännu war,
Lyfte solen en blomstrande stig!
Jag såg glädje och frid
Under wärltarens tid,
Men ej faran, som slopåde mig.

Uti köpe — en by —
Såg jag dagen i gry,

Jø, den första från himmelens rund.
Der wid vänligt ett haf,
Gief en moder som gaf
Denna glädje åt födelsens stund.

Jag mins fojan der stod.
Utmed glittrande flod,
Den var låg, men rätt treflig ändå.
Friden hade der rum,
War på kärlek ej tom,
Medan solljus föll rikt deruppå.

Sedan barndomens vår
Och dess lekande år
Med allt barnsligt och nojs war förbi,
Träder ynglingen fram,
Som nog sökte men fann
Ej med allwaret lycka deri.

Med en brinnande själ
Sad' jag hemmet farväl,
Räckte handen åt gråtande mor,
I en sång med en bön,
Upp till Gud, öfwer sjön
Gief min väg och till Bornholm jag for.

Här gief allt mig i hand
Och jag drömde ibland
Blott om lycka och gyllene tid;
Men mig drömmen bedrog
Och ett öde mig slog
Med ett slut af min jordiska frid.

Så, du yngling, som står,
I din blomstrande vår,
Brösta ej på en kraftig gestalt!
Dina mål på din stig
Sigga dolba för dig,
Swart du går eller far — öfwerallt.

Jag såg himmelens ring,
I allt klart rundtomring,
Inga sorgmoln för tankarna låg:
Men en blift med en knall,
Förde mig till det fall
Som blef det sista i werlden jag.

Nu eländig jag går,
Med ett hjerta, som slår
Så oroligt wid ledarens arm.
Ingen fröjd för mig mer
Här i lifwet jag ser,
Ingen tröst när en suckande barm.

Jag går ängslig och matt,
Allt omkring mig är natt,
Ibland faror elände och nöd,
Ej en tid såsom förr,
Ty för hwarje mans dörr,
Nu jag tigger mitt tårbränkta bröd.

O, du smilande werld,
Med din wärlande färd.
Hwarför blef det åt mig så bestämt,
Hwarför gaf du en dröm?
Blott en tårarnes dröm?
Som förnekar mitt sinne alltjemt!

Jag har maka och barn,
Dessa lättbrutna flarn,
O, min Gud, som förbarmande har!
Tag du dem i ditt hägn!
Deras lifswäg ej släng.
Gif dem skydd, ty de ha ingen far.

Så jag slutar min sång,
Med en suck än en gång
Med en tro i ett lefwande hopp,
Tag nu nådigt mot den,
Du min himmelske vän!
Ty jag längtar, blott längtar ditupp.

Den femte:

En alldeles ny kärleksvisa.

D, hvarför bad du om mitt unga hjerte,
D, hvarför bad du om att älska mig,
D, hvarför gjorde du mig sådan smärta,
D, hvarför var du fallser emot mig.

So du försmår mig endast för min ringhet,
So du försmår mig för min fattigdom.
Ja med min lott så lefwer jag i stillhet,
Blott mina tankar flyga werlden om.

Och många år och många sälla dagar
Har jag i werlden lefwat säll med dig.
Men om jag kunde falla dem tillbaka
Då wore jag min wän wist lydelig.

Nu slutar jag att skrifwa dessa rader,
Nu tårarna de rinna på min kind.
Ja mina tårar rinna ner på jorden
För dig min wän som har så narrat mig.

Men ett det är som nu till sist jag beder,
Att du ej narrar flera såsom mig.
Men tänk på mig, som så oftydligt lider.
För din skull är min ungdomstid förspild.